

Arrest

nr. 101 387 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Abdul Ghani, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U werd 26 jaar geleden geboren in het dorp Gullayee, district Ghani Khel - ook gekend onder de naam Shinwari -, provincie Nangarhar. Tot de negende klas ging u in uw district naar school. De laatste drie jaar volgde u les in het Mia Omar lyceum in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar. In 2005 studeerde u af waarna u vijf jaar werkloos bleef. U spreekt Pashtou en Engels. In 2011 trouwde u en in de maand maart van datzelfde jaar begon u als chauffeur te werken voor NHK TV, een Japanse televisiemaatschappij. Een vriend van uw schoonvader had u bij hen aanbevolen: de directeur was een persoonlijke vriend van hem. U zou er 10 maanden blijven werken.

Als chauffeur moest u telkens de twee zelfde personen rondvoeren: een journalist en zijn cameraman, allebei Afghanen. In augustus 2011 ontving u een eerste dreigbrief waarin geëist werd dat

u zou stoppen met uw werk. Na deze brief verwittigde u het televisiestation NHK. Tien dagen later ontving u een tweede dreigbrief waarin ze u ter dood veroordeelden. Hierna diende u een klacht in bij de politie. Vier maanden later - waarin niets speciaals gebeurde - was u met de twee reporters van NHK onder politiebegeleiding op weg naar voormalig commandant Haji Ghalib toen jullie aangevallen werden door de taliban. Drie agenten kwamen om en nog eens drie raakten gewond. Jullie slaagden erin te ontsnappen en reden rechtstreeks naar Jalalabad. Daar zette u de twee reporters af aan hun hotel Spin Ghar. U keerde terug naar huis waar u uw familie vertelde wat er was gebeurd. Zij vroegen u te stoppen met uw werk, wat u eind december dan ook deed. Vier dagen later vertrok u naar Jalalabad waar u een onderkomen vond bij uw schoonvader.

Omdat u volgens het contract minstens een maand op voorhand uw werkgever iets had moeten laten weten wanneer u zou stoppen met uw werk hadden zij hun twijfels over de ware redenen van uw vertrek. Zij meenden dat u geld had aangenomen van de taliban en u zo verantwoordelijk was voor de aanval. NHK stelde vervolgens een rapport op dat zij aan de politie overhandigden. Begin januari kwam de politie een eerste keer bij u thuis om u te zoeken. Eén dag later - op 5 januari - kwamen ze een tweede keer langs waarbij ze ook een oproepingsbrief voor u bij hadden. Hierna kwamen ook de taliban langs: zij eisten dat uw vader u aan hen zou uitleveren. Hij vertelde hen dat hij niet wist waar u was en dat u intussen gestopt was met uw werk bij NHK. De volgende dag kwamen zij opnieuw langs en deze keer schoten de taliban uw vader dood. U ging naar zijn begrafenis en enkele dagen later trok uw familie eveneens bij uw schoonvader in. 43 tot 45 dagen na de dood van uw vader, in februari 2012, verliet u Afghanistan.

Op 17 april 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: het contract met NHK, een certificaat van NHK; twee persoonlijke dreigbrieven (gedateerd op 15/08/2011 en 2/08/2011) en een algemene dreigbrief; de oproepingsbrief van het districtshuis (gedateerd op 5/01/2012; uw rijbewijs; uw taskara (Afghaans identiteitsdocument); de taskara van uw vader en een certificaat van uw opleiding.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de aanval dermate oppervlakkig en weinig doorleefd zijn dat er aan uw beweringen geen geloof kan gehecht worden. Veel verder dan de stereotiepe verklaring dat jullie aangevallen werden, het veiligheidsvoertuig eerst beschoten werd en jullie daarna naar Jalalabad vluchtten komt u niet. Telkens wanneer u gevraagd werd om uitgebreider en gedetailleerder te vertellen over deze aanval en uw ontsnapping kan u daar weinig tot niets aan toevoegen (CGVS vragen 151-155, 165-170). Van iemand die een dergelijke angstaanjagende aanval ook écht meemaakt kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hier erg doorleefd kan over vertellen. Uw verhaal is echter erg vlak en getuigt niet van enig inlevingsvermogen. Dit is erg nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts is het weinig waarschijnlijk dat - wanneer de taliban het werkelijk op u gemunt hadden - ze vier maanden zouden wachten vooraleer u aan te vallen (CGVS vragen 149-150). Er kan van uitgegaan worden dat de taliban u geen twee dreigbrieven zouden bezorgen om dan doodleuk vier maanden niets te doen en u gewoon zouden laten begaan (CGVS vragen 126-132). Dit is niet bepaald de stijl van de taliban. Indien ze - zoals u beweert - het echt op u gemunt hadden en reeds twee dreigbrieven zouden gestuurd hebben kan er verwacht worden dat zij deze acties zouden doortrekken en brutaler en doortastender tegen u zouden optreden. Dat zij vier maanden niets deden, komt uw geloofwaardigheid absoluut niet ten goede.

Verder is het erg opmerkelijk dat er van deze aanval geen spoor weergevonden wordt in de beschikbare informatie. Van een aanval op journalisten van een Japans Tv-station waarbij drie agenten stierven en nog eens drie gewond raakten mag verondersteld worden dat hierover enige informatie zou teruggevonden worden, of dat u hiervan zelf een begin van bewijs zou kunnen neerleggen. Dat dit niet het geval is, haalt - zeker en vast in het licht van bovenstaande opmerkingen - uw beweringen verder onderuit.

Daarnaast is het onwaarschijnlijk dat u persoonlijk of de twee journalisten gevisieerd werden bij die aanval. U stelt zelf dat u slechts een dag op voorhand op de hoogte werd gesteld als u iemand moest oppikken in Jalalabad en uw auto viel niet te herkennen als een auto van NHK TV (CGVS vragen 59, 171-172). In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat de taliban zouden kunnen weten wat jullie doel was, wanneer en/of jullie daar zouden passeren. Dat zij aan de hand van spionnen alles van

iedereen weten is overdreven en geen verklaring voor het feit dat zij blijkbaar perfect op de hoogte waren van jullie doorkomst (CGVS vragen 156, 163-164). En als zij al op de hoogte zouden geweest zijn, is het dan weer zeer opmerkelijk dat u er zo eenvoudig in slaagde het strijdtoneel te verlaten. Moesten jullie werkelijk het doel geweest zijn van de aanslag, hadden de taliban u niet zo gemakkelijk én ongedeerd laten ontkomen. Daar u bovendien zelf stelt dat zij alles van iedereen weten via spionnen in het dorp en het districtshuis, kan het voor hen niet zo moeilijk zijn geweest om de link met uw schoonvader te leggen en zijn woonplaats te lokaliseren (CGVS vraag 156). Nochtans is dit niet gebeurd, werd u er niet verontrust, wat er eerder op wijst dat zij weinig interesse hadden in u. Aangezien de rest van uw verhaal volgt uit deze feiten worden uw verklaringen omtrent uw vervolging door taliban en overheid eveneens ernstig aangetast.

Los daarvan kunnen hierover ook nog enkele opmerkingen geformuleerd worden. Dat de NHK u zou aangeven bij de politie omdat u de opzegtermijn van één maand niet respecteerde is hoogst onwaarschijnlijk (CGVS vragen 86-92, 195). U zou hen immers vanaf het begin al op de hoogte gebracht hebben van het feit dat u bedreigd werd door de taliban en u werd door een kennis van de directeur bij het bedrijf aanbevolen (CGVS vragen 44-45, 142-143). Dit betekent dat zij toen al op de hoogte waren van uw problemen en dat uw reden om ontslag te nemen toch niet zo vreemd moet zijn overgekomen. Bovendien moet een buitenlands televisiestation dat sinds 2001 werkzaam is in Afghanistan zich bewust zijn van de risico's van de job. Dus wanneer u stopte met werken vanwege deze aanval mag er van uitgegaan worden dat de NHK niet zo paranoïde maar met iets meer voorzichtigheid zou reageren.

Daarnaast had u gemeenschappelijke kennis en bevond u zich op het moment van de aanval samen met de reporters in de auto. Zij konden dus bevestigen wat er was gebeurd. Indien u hen echt zou verraden hebben, zou u niet met hen in de auto gestapt zijn om zo ook het risico te lopen geraakt te worden door een kogel, evenmin zou u alle moeite van de wereld hebben gedaan om met uw passagiers aan de aanval te ontkomen. Ook NHK zou deze redenering kunnen maken. Voorts is het vreemd dat u weet dat zij u aangegeven hebben: het is niet geloofwaardig dat de politie zomaar hun bronnen zouden prijsgeven (CGVS vragen 199-201). Mocht u immers inderdaad informant voor de taliban zijn geweest, brengt de politie op die manier hun informanten in gevaar. De taliban zouden dan de rekening met deze 'verrader' willen vereffenen. De combinatie van deze feiten zorgt ervoor dat het weinig geloofwaardig is dat NHK u aan de politie zou doorspelen als de verantwoordelijke voor de aanval. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering dat de politie u zou willen vervolgen voor uw betrokkenheid bij de aanval. In ieder geval zou u via uw klacht en de contactpersoon die u de betrekking bezorgde uw onschuld kunnen aangetoond hebben (CGVS vragen 194-195, 216).

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen naar voren brengt die het CGVS toelaten een correcte inschatting van uw werk voor NHK te maken. Zo kunt u slechts beperkte informatie geven over concrete zaken waarvoor u met de twee journalisten diende rond te rijden (CGVS vragen 74-76). U kunt enkel zeggen dat u hen naar het districtshuis, het politiekantoor en het provinciecentrum brachten voor interviews. Wanneer gevraagd werd of hier concrete aanleidingen voor waren, antwoordt u dat dit niet het geval was. Nochtans moeten er in die tien maanden toch concrete zaken gebeurd zijn waarvoor u met hen zou moeten rondrijden. Dat u evenmin enige informatie hebt over de twee journalisten die u tien maanden lang verschillende keren per maand rondvoerde, is op zijn minst hoogst merkwaardig te noemen (CGVS vragen 80-81). Het feit dat u na de aanval niets meer hoorde van de twee reporters die u gedurende 10 maanden herhaaldelijk van hot naar her bracht bevestigt alleen maar de twijfels die er zijn omtrent uw werk voor NHK (CGVS vragen 202-205). Van iemand die zolang uitsluitend met deze reporters werkte, mag logischerwijs verwacht worden dat hij deze mannen beter zou kennen: het waren bovendien Afghanen en u zat verscheidene uren met hen in de wagen (CGVS vragen 63-65, 77-82). Dat u andere zaken zoals de naam van de directeur, de afkorting en het moment waarop NHK actief werd in Afghanistan wel weet, neemt niet weg dat u onvoldoende aangetoond hebt dat u vanwege de door u aangebrachte elementen moet vrezen voor vervolging. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de zichtbaarheid van wat u zou gedaan hebben voor NHK beperkt was. Uw auto was volgens u niet herkenbaar als een auto van NHK en u bleef altijd in de auto zitten wanneer u de twee reporters - die ook Afghanen waren en dus minder opvielen - op hun bestemming afzette (CGVS vragen 64, 171-172).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit, opleiding en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. Uw certificaat en contract van NHK kunnen enkel als bewijs van uw werkzaamheden aanvaard worden als uw verklaringen hiermee stroken. Dat is hier niet het geval: het CGVS heeft onvoldoende zicht op wat u precies deed voor het NHK. Bovendien kunnen zulke documenten - net als de dreigbrieven, de

klacht en de brief van het districtshuis - gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden. De herkomst van dergelijke - met de hand geschreven - documenten kan onmogelijk achterhaald worden. De derde dreigbrief is zoals u zelf zegt een algemene waarschuwing en bewijst geenszins een persoonlijk vrees (CGVS vraag 136).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Aangezien u sinds het tiende jaar naar school ging in Jalalabad en u er na uw studies nog herhaaldelijk kwam, u een aardig mondje Engels spreekt, uw schoonvader in Jalalabad woont en de rest van uw familie intussen ook in Jalalabad woont, kan besloten worden dat Jalalabad voor u een veilig alternatief biedt en toegankelijk is. U kan er voorzien in uw onderhoud daar u er na de voorgehouden aanval reeds 40 dagen hebt gewoond en uw familie er eveneens in hun onderhoud kan voorzien. Uw opleiding en talenkennis zorgen er verder voor dat het voor u niet onmogelijk is er werk te vinden. U hebt de nodige middelen om in Jalalabad te verblijven waardoor u er over een intern vluchteralternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens wijst hij op de voortdurende mensenrechtenschendingen in Afghanistan. Hij stelt dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Volgens verzoeker is uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een aantal passages uit het jaarrapport 2012 van Amnesty International waar de actuele situatie in Afghanistan wordt beschreven. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan, er een reëel risico is op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), herhaalt verzoeker na een theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 3 EVRM zijn uiteenzetting zoals verwoord onder het tweede middel, namelijk dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is en dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren. Verzoeker stelt dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto wordt gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden.

In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst blijkt de aanval van de taliban waarvan verzoeker slachtoffer werd en waarbij drie politieagenten werden gedood zodanig weinig doorleefd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker deze daadwerkelijk beleefd heeft. Dat de aanslag zeer snel gebeurde en dat alle inzittenden volledig verrast waren zoals verzoeker stelt doet niets af aan de algehele vaagheid en gebrek aan doorleefde vertelling. Verzoeker komt immers niet verder dan stereotiepe en zeer beknopte verklaringen die afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Van iemand die een dergelijk ingrijpend incident heeft meegemaakt, kan

verwacht worden dat hij toch op een doorleefde manier, aannemelijke verklaringen hieromtrent kan afleggen. Bovendien mag van een aanval op journalisten van een Japans tv-station waarbij drie agenten omkwamen en nog eens drie gewond raakten verondersteld worden dat hierover enige informatie zou kunnen teruggevonden worden. Verzoekers loutere bewering dat wanneer de aanslag niet werd gefilmd, noch vermeld wordt in een persbericht, moeilijk van hem kan worden verwacht dat hij hierover documenten kan neerleggen, is geenszins overtuigend. Gelet op de feiten, een aanval op journalisten van een buitenlands tv-station met dodelijke slachtoffers, is het niet aannemelijk dat hierover niets in de media vermeld wordt. Minstens mag verwacht worden dat het tv-station zelf hierover zou bericht hebben. Verzoekers argument dat het voor het tv-station in kwestie geen reclame is om hun journalisten in een hinderlaag te laten lopen overtuigt geenszins aangezien het algemeen geweten is dat het werk van journalist in oorlogsgebieden, *in casu* Afghanistan niet zonder enig risico is.

Verzoeker is het niet eens met het onderdeel van de motivering waarin gesteld wordt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de NHK verzoeker zou aangeven bij de politie, omdat hij de opzegtermijn van één maand niet respecteerde. Verzoeker haalt aan dat niet zijn ontslag een probleem vormde, maar wel het feit dat de NHK vermoedde dat zij intern werden verraden.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt blijkt vooreerst uit het gehoorverslag dat het wel degelijk het ontslag van verzoeker was dat het probleem vormde. Verzoeker verklaarde immers bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat het NHK hem verdacht van banden met de taliban omwille van het feit dat hij hen niet één maand op voorhand iets had laten weten, maar zijn contract plots beëindigde zonder iets te laten weten. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt is het voorts weinig aannemelijk dat NHK verzoeker daadwerkelijk voor de politie zou aanwijzen als de verantwoordelijke voor de aanval. Verzoeker heeft NHK immers al vanaf het begin op de hoogte gebracht van het feit dat hij bedreigd werd door de taliban, ook werd verzoeker door een kennis van de directeur bij het bedrijf aanbevolen, hetgeen toch al een zekere vertrouwensband schept. Verzoeker zou bovendien via zijn klacht en de contactpersoon die hem de betrekking bezorgde zijn onschuld kunnen aangetoond hebben, hetgeen hij nagelaten heeft. Kortom, kan uit het feit dat NHK reeds op de hoogte was van verzoekers problemen, redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekers reden om ontslag te nemen geenszins vreemd is overgekomen. Te meer daar verondersteld kan worden dat een buitenlands televisiestation dat sinds 2001 werkzaam is in Afghanistan zich bewust is van de risico's van de job. Bovendien bevond verzoeker zich op het moment van de aanval samen met de reporters in de wagen, zodat deze laatsten konden bevestigen wat er was gebeurd.

Dat verzoeker ten slotte geen informatie kan geven over de twee journalisten die hij gedurende tien maanden lang verschillende malen per maand vervoerde kan alleen maar de twijfels over zijn werk bij NHK versterken. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker die honderden uren met deze personen in de wagen doorbracht geen persoonlijke informatie kan geven dan "*dat ze werkten voor NHK*" (vraag 80, 81). Terecht stelde de bestreden beslissing dan ook vast dat de door verzoeker neergelegde documenten en meer bepaald het certificaat en contract van NHK enkel als bewijs van verzoekers werkzaamheden kunnen aanvaard worden als zijn verklaringen hiermee stroken, hetgeen *in casu* niet het geval is. Bovendien kunnen zulke documenten - net als de dreigbrieven, de klacht en de brief van het districtshuis - gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) dient gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Aangezien verzoeker sinds het tiende jaar naar school ging in Jalalabad en hij er na zijn studies nog herhaaldelijk kwam, hij een aardig mondje Engels spreekt, zijn schoonvader in Jalalabad woont en de rest van zijn familie intussen ook in

Jalalabad woont, kan besloten worden dat Jalalabad voor verzoeker een veilig alternatief biedt en toegankelijk is. Verzoeker kan er voorzien in zijn onderhoud daar hij er na de voorgehouden aanval reeds 40 dagen heeft gewoond en zijn familie er eveneens in hun onderhoud kan voorzien. Verzoekers opleiding en talenkennis zorgen er verder voor dat het voor hem niet onmogelijk is er werk te vinden. Verzoeker heeft de nodige middelen om in Jalalabad te verblijven waardoor hij er over een intern vluchtalternatief beschikt.

Wat de veiligheidssituatie in Jalalabad betreft, blijkt uit een analyse van de situatie door CEDOCA dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit deze informatie dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. De stad heeft af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Derhalve kan besloten worden dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard. De aanslagen zijn eerder gericht tegen bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Voor burgers in Jalalabad is actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER